

Ongeduldig.

Straatjongen. — Toe, mijnheer, zet nu uw wandeling toch voort !

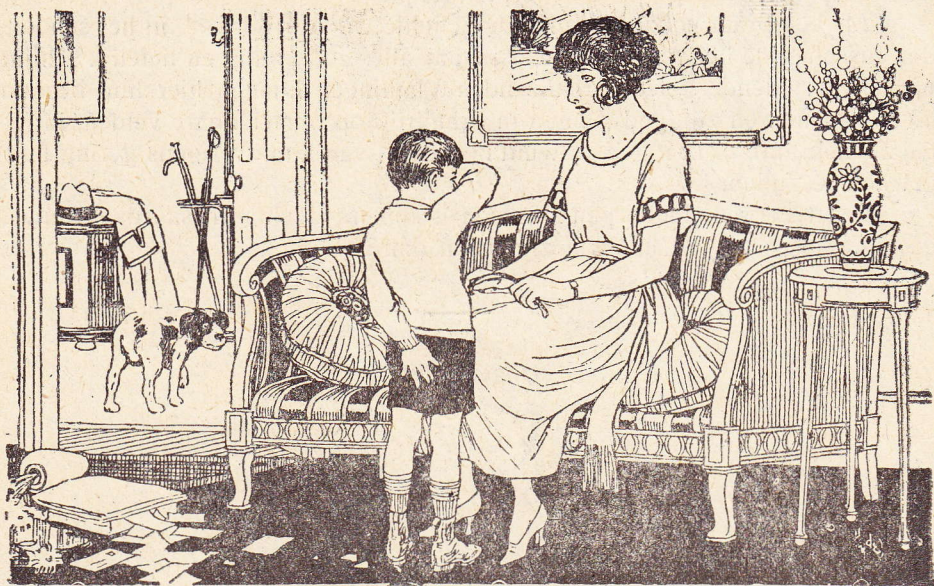
In 't Museum.

Portier (op een plakkaat wijzend). — Het medenemen van honden is ten strengste verboden ! Hebt ge dat niet gelezen ?

Bezoeker. — Ja, maar ik neem er ook geen mee, ik breng er immers één !

Om te lachen.

't Is waar.

Moeder. — Jantje, nu hoop ik, dat ik u goed in 't hoofd geprent heb, voortaan gehoorzaam te zijn.

Jantje. — Maar waar ge geslagen hebt, zit mijn hoofd niet !

De Brave Jongen.

Vrouw Blaas. — Dus hebben ze uw jongen naar een verbeteringsschool gezonden ?

Vrouw Prij. — Ja, 't is schande, zoo'n brave jongen. Alles, wat hij stal, bracht hij bij mij.

Niet verlegen.

Reiziger (ademloos van de statie naar het hotel terugkeerend). — Nu moet ik nog weer terug komen om...

Portier. — Ik begrijp het, gij hebt 't drinkgeld vergeten.

Haar kennis van scheepvaart.

— Ze hebben hun anker laten vallen, merkte een stuurman op, door een kijker naar het jacht van zijn vrienden ziende.

— Dat is hun eigen schuld, antwoordde een dame, die voor het eerst 'n zeetochtje mede maakte, ik heb van ochtend al gezien, dat het half over boord lag.

Een Troost.

Vriendelijke man. — Schrei maar niet vriendje. Zoek uw geldstuk, en kijk, hier is een lucifer om voort te zoeken, als het straks donker is. Houd maar moed.

Echt Amerikaansch.

Agent. — In het kasteel van graaf Camerari heb ik een echten Rubens ontdekt.

Milliardair. — Te koop ?

Agent. — Ja, maar hij hangt in de galerij en is afzonderlijk niet te bekomen.

Milliardair. — Dat is niets; dan koopen wij de heele galerij.

Agent. — Dat is 'n goed denkbeeld, maar ik moet uwe aandacht er op vestigen dat de galerij behoort tot het kasteel.

Milliardair. — Wat zou dat; dan koopen wij ook het kasteel.

Agent. — Dat is bewoond. De gravin houdt er verblijf.

Milliardair. — Alles goed en wel — de gravin is in den koop begrepen !

Het bewijs.

Op het politiebureel. — Ge zegt dat ge deze geldbeugel verloren hebt. Hoe kunt gij dat bewijzen ?

Heer. — Als 't u belieft, mijnheer de opziener, ik heb een gat in mijn zak.

Goed geantwoord.

Vorst Kaunitz legde keizer Jozef II eens een wetsontwerp ter ondertekening voor. De keizer was volstrekt niet met dat ontwerp ingenomen, en schreef met groote letters er onder : « Kaunitz is een ezel, Jozef II ». Weinige oogenblikken daarna kwam Kaunitz weer binnen om het antwoord des keizers. Jozef reikte hem het dokument over en zeide :

— Dat is mijn gevoelen er over, lees zelf.

Kaunitz aarzelde en zeide Zijne Majesteit niet te willen beledigen. De keizer vroeg hem, wat hij daarmee bedoelde. Kaunitz boog met de woorden :

— Te veel eer voor mij, en las : « Kaunitz is een ezel, Jozef de tweede ».

Kleurenverandering.

— Ik heb bij kinderen al herhaaldelijk waargenomen dat de kleur der oogen verandert.

— Ik zelfs bij volwassenen. Mijn vriend Jan had vóór zijn trouwen donkerbruine oogen; tegenwoordig is er dikwijls één blauw.

Ook een raad.

— Marie ! riep mevrouw uit, nu hebt ge alweer een schotel gebroken. Ge hebt nu meer gebroken dan uw gansche loon bedraagt. Ik weet nog niet wat ik met u doen zal !

Marie. — Als u mijn loon eens wat verhoogde, mevrouw !

De onbaatzuchtige Jack.

De gehechtheid, die de mannen van een zeker mijnwerkersdorp in Derbyshire jegens de plaatselijke herberg betoonen, begint schier wereldbekend te worden. Op zekeren dag van zijn werk terugkeerende, ontmoette een gespierde mijnwerker een bezorgd voor zich uit kijkende vrouw, die, hem ziende, in tranen uitbarstte en snikte :

— Och, Jack Smith, hoe vindt gij dat nu ? Mijn man zit maar steeds in de herberg, en hij zweert, dat hij niet naar huis toe gaat, voor hij den laatsten cent van zijn loon verteerd heeft.

— In welke is hij ? vroeg Jack Smith met kenbaar medelijden.

— In de Fluitende Kikvorsch.

— Dan zal ik hem gaan opzoeken, hernam Jack Smith op zijn schreden terugkeerende.

— Wilt ge ? riep de vrouw verheugd. Dan zijt gij een bovenste beste, Jack. En gij brengt hem rechtdoor mee naar huis, hé ?

— Neen, dat kan ik niet beloven, antwoordde Jack gelaten. Een dynamietbom kan uw man nog niet van zijn plaats krijgen, wanneer hij eenmaal aan de bank van een herberg geplakt zit. Maar ik kan evengoed gaan en hem helpen om zijn loon te verdrinken, als het toch op moet. Dan is hij in elk geval vroeger thuis.

Uit een raadszitting ten platte lande.

Burgemeester. — De diefstallen nemen onrustbarend toe. In den afge-loopen nacht nog heeft men onzen nachtwacht zijn stok en zijn hoorn ont-stolen.

In de vreugde.

— Of ze ook blij waren, toen een van de zeven dochters in 't huwelijk trad ! Toen de ambtenaar van den burgerlijken stand aan de bruid vroeg, of zij den bruidegom tot man begeerde, hebben ze alle zeven « ja » geroepen.

Bedelaarslist.

- Neem me niet kwalijk, mevrouw; heeft u niet uw beurs verloren.
- Wacht even. Neen, ik heb ze nog in mijn zak.
- Zooveel te beter; dan kan u me een kleinigheid geven.

Hoe zij 't opnam.

Mevrouw. — Op 't bal dat we overmorgen geven, hoop ik, dat ge eens flink uw best zult doen, en bij alles zult meehelpen, Anna.

Dienstmeisje. — Jawel, mevrouw, maar één ding heb ik u te zeggen : ik kan alleen maar de wals en de polka dansen.

Ook een gouden bruiloft.

A. — Weet gij al, dat Julius morgen zijn gouden bruiloft viert ?

B. — Och kom, en hij is nog niet eens getrouwd.

— Neen, maar hij trouwt morgen de oudste dochter van den bankiër Mijer.

Brand.

Dokter Sleutelmans is een brave man. Hij helpt de arme menschen met raad en daad. Maar ze moeten hem niet uitbuiten. Vooral met die soort men-schen die tusschen tafel en pint een remedie gratis voor niet probeeren te krijgen, kan hij kort zijn. Zoo kwam zekeren avond Krotmans af :

— Dokter, zie eens hier... weet ge daar geen klein remedieke voor, ik heb hier wat brand...

— Loopt algauw, zei Sleutelmans, op 't hoekske staat een paaltje... slaat het ruitje in... en de pompiers komen seffens bij uwen brand...

UITSLAG van den achtsten prijskamp.

1. Evenveel als Aarlen van Brussel. — 2. Antwerpen. — 3. Noot. — 4. Aarschot. — 5. Potlood.

Slechts enkelen hadden ditmaal alle raadsels goed. We hebben dan de rest der boeken verloot onder hen, die vier raadsels goed hadden.

Winners : 1. H. Gorin, Merxem. 2. M. Wallaert, Hertsberghe. 3. B. De Dobbelaere, Caprycke. 4. M. De Lombaerde, Roeselare. 5. Simons Hubert, Maaseik. 6. L. Meurissen, Antwerpen.

.ELFDE RAADSELPRIJSKAMP.

1. Het staat in het vier en niet in de vlammen, het staat in het bier en niet in de kanne

2. Ik ben het begin van den mensch en het einde van Jerusalem. Wie ben ik ?

3. Hoe schrijft men sterk water met twee letters ?

4. Kunt ge droog gras met vier letters schrijven ?

5. Ik hoor thuis in de keuken en hoe ge me keert of wendt, ik ben de-zelfde vent.

Oplossingen worden verwacht tot en met **11 Februari 1923** aan 't adres : **J. VANDERMEULEN, Antwerpsche steenweg, 55, Contich.**

We zullen voortaan dus drie weken tijd geven, daar het blad in sommige streken later uitgedragen wordt dan in andere.

Onder de goede oplossers worden tien goede boeken verloot.

BERICHT.

't Laatste verschenen nummer van A. HANS-Kinderbibliotheek is : « **De jongen van Roosebeke**, door A. HANS.

Over deze bibliotheek verschijnen in de pers de beste beoordeelingen.

Abonnementen : 6 fr. 50 per 3 maanden. Elke week een geïllustreerd kinderwerkje. Adres : **B.-H. HANS, Huis Guido Gezelle — Contich.** Ook bij de dagbladverkoopers.

NIEUWE ROMAN.

Vraag aan uw dagbladverkooper de 2 eerste afleveringen van **A. HANS** beroemde roman «**DE SLAVINNEN VAN VLAANDEREN**». De geïllustreerde aflevering kost slechts 25 centiem. De roman uit het Vlaamsche leven zal ieder boeien.

N^r 12.

Prijs 35 cent. — Abonn. per jaar 20,80 fr.

20 Januari 1923.

'T VLAAMSCH GEZIN

Geïllustreerd Weekblad

Redactie-Uitgave : Gebr. HANS, Contich.

Filips Van Artevelde

en andere verhalen

door A. HANS

